

Bakelandt en Cartouche wandelden als twee grote heren op hun gemakje voort.

De eerste voelde zich hier thuis, in dit uitgestrekt wild woud, dat door de mensen al meer en meer geschuwd werd.

Hier was zijn gebied en zijn paleis lag onder de grond.

— Lodewijk ! klonk een heldere stem.

Een meisje kwam naar de schurk toe. Ze lachte vriendelijk en had zich met striken en linten getooid.

't Was Isabella van Maele, de Pithemse, zoals ze meestal genoemd werd.

— Ah, mijn vriendin ! grinnikte Bakelandt. Ze is verzot op mij.

— Een schoon kind ! sprak Cartouche.

— Ja, ze mag er zijn.

— Lodewijk, hoe knap staat u dit uniform, juichte het meisje.

De kapitein nam haar gelaat in zijn grove handen, die niet in 't minst noch bij het uniform, noch bij dat waarlijk fijn gezicht pasten, en drukte Isabella enige vurige kussen op de lippen.

— Ziet ge wel, dat ik spoedig teruggekeerd ben, zei hij, zijn arm om haar leest slaande.

— Ik zal u nu wat alleen laten, sprak Cartouche. Ge zijt gelijk twee tortelduiven.

Hij verwijderde zich met grote stappen en mompelde :

— Bakelandt, die lelijke kerel, meent waarlijk, dat het meisje op hem verliefd is. 't Is haar om geld te doen. In 't geheim kijkt ze meer naar mij dan naar hem. Haar schoonheid zal weldra verwelken in dit rovershol. Mijn vriendinne was ook schoon.

En de kapitein der Pypelheide dacht aan het meisje dat hij ginder op de Pypelheide als gevangen hield, de dochter van deftige, Antwerpse burgers.

Zij zou spoedig moeder worden en Cartouche vroeg zich voortdurend af wat hij met het te verwachten kind zou doen.

BAKELANDT

DE
HOLWERFSTER

Nu ook dacht hij er weer over.

— We kunnen geen schreeuwertjes gebruiken op de Pypelheide, mompelde hij. Maar zij zal het niet gewillig afstaan. En een moeder kwetsen is gevaarlijk. Maar alloh, nu zal ik mijn geest niet vermoeien. Wie dan leeft, dan zorgt...

Cartouche kroop in het hol.

Bakelandt liep nog altijd met zijn arm om Isabella van Maele, die haar liefste lonkjes voor nu scheen bewaard te hebben.

— Lodewijk, zei ze, haar stem zo vriendelijk mogelijk buigend, ge hebt mij iets beloofd.

— Wat ?...

— Ge weet het wel...

— Dat ge bij mij moogt blijven ?

— Ja, dat ook, maar nog iets anders...

— Juwelen...

— Juist...

— Ik zal er binnenkort meebrengen... Morgen krijgt ge ze al.

— Morgen, Lodewijk ? O ! ge zijt braaf. En ze kuste 't terugstotend gelaat van de geweldenaar.

— Ja, morgen, liefke. We hebben daar een burgemeester meegebracht.

— Die dikke man... 'k zag hem.

— Ja... Welnu, ge krijgt de juwelen van zijn vrouw. Is dat goed ?

— En overmorgen ?

— Moet ge weer een tijdje naar Pithem terug.

— O ! gij verjaagt mij altijd !

— Alleen wil ik u hier niet laten, ge zijt te schoon, Isabella.

— Niemand durft de hand naar mij uit te steken, zei ze op trotse toon.

— Natuurlijk niet ! En bij die uitroep, flikkerden Bakelandt's ogen.

— Waarom moet ik dan altijd weg ?

— Omdat het nodig is !

— Ge hebt mij beloofd, dat ik koningin van dit bos zou zijn. Een schone koningin, die altijd verdreven wordt.

— Om uw bestwil !

— Ge bedroeft mij, Lodewijk.

— Kom nu, Isabella, vandaag mogen we niet twisten. Ik heb niets te doen, dan u te minnekozen, schoon kind.

En de deerne volgde de ruwe, diepgezonken roversbaas in het hol.

— Waar zit onze meier ? vroeg Bakelandt.

— In de gevangenis, antwoordde Daneel.

De kapitein opende deur. De wreedaard wilde zich nog eens verlustigen in de wanhoop van de bedrogen man.

— Ha ! citoyen-meier, hoe vindt ge het hier ? spotte hij.

— Ach, laat mij gaan... zeg, hoeveel ik u geven moet.

— Zodra ik wat uitgerust ben, spreken wij over zaken.

— Maar ik wil deze avond weer thuis zijn !

— Dat kan niet, beste jongen !

— Mijn arme vrouw ! Och, laat mij gaan ! Ze zal het besterven van angst ! kreet Dewulf wanhopig. De tranen sprongen hem in de ogen.

- Onze meier weent ! lachte Bakelandt. Cartouche kom eens zien.
Mathys Verbinnen naderde.
- Citoyen-meier, dat komt er van als de kwijschriften niet in orde zijn, schertste hij.
- Ge hebt me bedrogen.
- 't Is waar, maar moesten wij bij u gekomen zijn en gezegd hebben : citoyen-meier, ge moet ons volgen naar 't Geuzenbos, ge zoudt seffens meegegaan zijn.
- Tot straks, zei Bakelandt, de deur weer sluitend. Hij heeft verdriet, sprak hij lachend tot Cartouche, veel verdriet.
- Wat hadden we hem beet !
- Hoe ernstig zaagt ge de boeken na...
- Maar nog beter de kas... en de inhoud hebben we hier... Meier Dewulf is teleurgesteld. Moest hij weten wat hem te wachten staat, hij zou zich als een paling kronkelen.
- Wat wilt ge dan doen ?
- Onze citoyen-meier zal nooit meer zijn vrouw, noch zijn dorp, noch zijn registers terugzien, zei Bakelandt op gruwelijk onverschillige toon.
- Moet hij er aan ?
- Ja ! antwoordde de ellendeling met een vloek. Ja, hij moet dood.
- Ook als gij zijn geld hebt ?
- Ook dan. Wie hier geweest is, blijft hier. Ik heb geen goesting om weer te verhuizen. Wij hebben hier een waar paleis en 't zou de moeite van ons werk niet lonen, een verblijf van een paar maanden.
- Ja, als de meier dat wist...
- We zullen 't hem zeggen, maar eerst moeten we zijn geelvinkjes hebben. Zó sprak de beul over 't leven van een eerlijk, braaf man... een echtgenoot en vader, want Dewulf bezat nog twee gehuwde kinderen, die te Torhout woonden.
- Bakelandt riep twee mannen en gebod hen naar Meerhem te gaan.
- Ge zult het dorp bespieden, zei hij... en natuurlijk zonder vermoeden te wekken. Ik wil weten of er ook gerechtsdienaars komen. Deze avond zal Daneel u daar komen vinden. Gij moet dan doen wat Daneel u zegt. Kleedt u als veekooplieden !
- De kerels gehoorzaamden en vertrokken.
- In de namiddag werd de meier voor Bakelandt gebracht. De arme man beefde van angst.
- Nu maak ik geen grappen meer, zei de overste. Nu doen we zaken.
- Laat mij gaan, ik zal u geld geven. Zend iemand mee, ik zweer u dat ik u niet verraden zal.
- Zwijg en luister ! Gij kunt schrijven, niet waar ?
- Ja..
- Welnu, stel een brief op aan uw vrouw. Zeg, dat ge te Brugge zit en onmiddellijk duizend kronen nodig hebt.
- Zoveel geld ! Ge ruïneert mij... ik ben niet rijk, ik heb wel land, maar dat is tegenwoordig weinig waard.

Bakelandt sprong snel op, greep de gevangene bij de borst en schudde hem heftig heen en weer.

Dewulf gilte van schrik.

— Ik wil zaken doen ! tierde Bakelandt. Zult ge schrijven, ja of neen ! Of wilt ge mij vervelen door uw gebabbel.

— Neen... neen... stamelde de meier, die nauwelijks nog op zijn benen staan kon.

— Rap schrijven, hoort ge, of ik laat u de kronen en ik dood u onmiddellijk.

De kapitein, die de vreesachtigheid van zijn slachtoffer kende, wierp een groot mes naar hem, maar zo dat het rakelings boven Dewulfs hoofd wegschoot.

Deze bedreiging oefende invloed uit.

— Dood mij niet ! kermde Dewulf. Ik zal onmiddellijk schrijven.

— Hier is papier en inkt. Schrijf wat ik u voorzeg, hernam de hoofdman.

't Duurde nog enige tijd eer de burgemeester in staat was de pen op te nemen, zozeer sidderden zijn handen.

Eindelijk toch kon hij beginnen.

Bakelandt dicteerde.

— Schrijf zo ! zei hij :

Beminde Vrouw,

Gij weet waarvoor ik naar Brugge ging. Mijn zaak is nog niet in orde. Zij kan maar na drie dagen onderzocht worden.

Ik mag alleen naar huis gaan als ik een borgsom stort : duizend kronen. Dat geld krijg ik terug, want ik twijfel natuurlijk niet het minst, dat de zaak geheel in orde komt.

Mijn boeken zijn in regel. Ik ben het slachtoffer van een lasteraar.

Geef dus gerust het geld aan de drager van deze brief mee, dan kom ik morgen voormiddag thuis. In de nacht wil ik niet reizen.

Zodus, tot morgen, beminde vrouw. Wees hartelijk gegroet.

Uw echtgenoot,

Meier Dewulf.

P.S. — Ik zit hier niet in de gevangenis, maar in een deftige kamer. Ik heb niets te kort, maar ik ben toch liever thuis.

— Dat is waar ook ! spotte Bakelandt.

— Laat mij gaan, ik zal u de duizend kronen betalen, smeekte Dewulf.

— Hij begint weer, gromde Bakelandt. Sluit hem op !

Hij sloot de brief in een omslag en verzegelde hem.

— Daneel, hier, breng hem stoutweg aan de vrouw. Vraag maar naar 't huis van de meier. Uw twee makkers moeten, terwijl gij met de vrouw in gesprek zijt, in 't huis dringen en mij haar juwelen brengen. Doe, zoals ge wilt... maar doe het goed !

— Wees gerust ! zei Daneel.

THE FIRST EDITION OF THE
HISTORY OF THE
HAKELANDT

JAN VAN CONTICH
JOHAN VERDIJCK

DE BENDE VAN
BAKELANDT

Deel I

ANTWERPEN
UITGEVERSFIRMA L. OPDEBEEK
1955